

Reasigurările – instrument de gestionare a riscurilor asiguratorului în contextul legislației R.Moldova.

După cum asigurații recurg la asigurare pentru a transfera povara pierderilor viitoare posibile la asigurator, tot așa și asiguratorii sunt puși în situația de a transmite o parte din riscuri către reasiguratorii și, respectiv, a unor prime de reasigurare. În ambele cazuri transmiterea riscurilor are loc cu scopul de a evita ruina financiară în cazul survenirii unor pagube catastrofice, iar în cazul asiguratorilor – menținerea nivelului adecvat al ratei solvabilității.

Codul civil al RM prevede că prin încheierea contractului de reasigurare:

a) reasiguratorul primește prime de reasigurare, în schimbul cărora contribuie, potrivit obligațiilor preluate, la suportarea indemnizațiilor pe care reasiguratul le plătește la producerea riscului care a constituit obiectul reasigurării;

b) asiguratorul, în calitate de reasigurat, cedează prime de reasigurare, în schimbul cărora reasiguratorul contribuie, potrivit obligațiilor preluate, la suportarea indemnizațiilor pe care reasiguratul le plătește la producerea riscului care a constituit obiectul reasigurării.

Operațiunile de reasigurare fac parte din măsurile de risk management intern al asiguratorului, iar contractul de reasigurare produce efecte doar între asigurator și reasigurator. **Asiguratorul care transmite riscul în reasigurare (cedentul) este responsabil integral față de asigurat.** Practica internațională a reasigurărilor cunoaște situații excepționale în care contractul de reasigurare poate prevedea **clauza de redirecționare** (engl. *cut through clause*), care prevede că în eventualitatea insolvenței cedentului, reasiguratorul va fi răspunzător față de asigurat pentru partea sa de daună și nu față de lichidatorul companiei cedente.¹ [3.3., p.159] Deseori asigurații își fac iluzii cu privire la fenomenul reasigurărilor în sens că dacă riscurile lor fac obiectul contractelor de reasigurare cu niște reasiguratorii de renume, înseamnă că pot avea acces direct la aceste fonduri în cazul unei insolvențe a

¹ Dicționar de asigurări, C.Bennett, Editura Trei, 2002, ISBN973-8291-26-7

Publicat: 29 iulie 2014 www.ervax.com

asigurătorului local. În realitate, de regulă reasigurătorul are o relație directă doar cu cedentul (asigurătorul). Clauzele de redirecționare sunt evitate de către reasigurători pentru că presupun anumite riscuri pentru aceștia:

- **riscul de plată dublă** din partea reasigurătorului: mai întâi asiguratului primar și încă o dată cedentului (lichidatorului). Acest risc apare în caz de insolvabilitate a cedentului. Lichidatorul poate solicita pentru sine această plată, pretinzând că plata către asiguratul inițial este o plată „preferențială”, care a prejudiciat masa debitoare și respectiv lezează drepturile altor creditori ai asigurătorului insolvent.

- există **riscul ca reasigurătorul să fie privit ca asigurător primar**, pentru care nu are autorizație legală,

- în cazul intentării procesului de insolvabilitate societății de asigurări, acțiunea contractelor de asigurare, încheiate de societatea insolubilă, ale căror cazuri asigurate nu au survenit pînă la data intentării procesului de insolvabilitate încetează. Astfel reasigurătorul poate fi pus în situația de a efectua niște **plăți directe pentru niște contracte de asigurare încetate de drept.**²[1.6., art.238]

- în final, plata directă poate veni în contradicție cu privire la circulația valutară sau alte legi, expunând reasigurătorul la sancțiuni civile și penale.

Aceste riscuri pot fi diminuate dacă contractul de reasigurare prevede că reasigurătorul va plăti doar după ce lichidatorul dă instrucțiuni irevocabile reasigurătorului și prin aceasta îl eliberează pe reasigurător de orice răspundere ulterioară. Contractul de reasigurare trebuie să stipuleze că cedentul garantează reasigurătorului că plata directă asiguratului original nu va viola normele legale în vigoare.³[3.25.]

Reieșind din ceea ce am expus mai sus, rezultă că reasigurarea poate fi privită ca o garanție pentru o anumită poliță de asigurare, numai în cazul unui asigurător solvabil. În condițiile de insolvabilitate a asigurătorului toate plățile exigibile din partea reasigurătorului se cumulează în masa debitoare comună,

² Legea insolvabilității, Nr. 149 din 29.06.2012, art.238

³Heinz Stetter, Fritz Eugster, Michael Kuhn, Reinsurance matters. A manual of the non-life branches, 2005 Swiss Re

Publicat: 29 iulie 2014 www.ervax.com

iar creanțele creditorilor se satisfac în ordinea stabilită conform legislației, prioritate având creanțele asiguraților în baza polițelor de asigurare obligatorie, urmând cele facultative.⁴ [1.6., art.240]

De obicei contractele de reasigurare au clauza „de urmare a destinului asiguratorului” (engl. follow the fortunes), prin care reasiguratorul va fi pus la plata tuturor daunelor la care este expus reasiguratul. Totuși, reasiguratorii pot refuza participarea la despăgubiri în situații de neglijență grosolană la subscriere, neplata primei de reasigurare, raportarea întârziată către reasigurator, plăți ex-gratia (pentru riscuri excluse din asigurare) sau fraude din partea reasiguratului. Mai mult dacă reasiguratul are datorii istorice nestinse față de reasigurator, acestea se compensează cu obligațiile curente ale reasiguratorului. În astfel de cazuri, deși riscurile pe polița originală sunt reasigurate, asiguratorul original este cel care va suporta întreaga povară a despăgubirii către asigurat.

Astfel, mitul existent în societate cu privire la reasigurări nu trebuie să afecteze discernământul asiguraților, ei urmând să aleagă să încheie contracte de asigurare doar cu societățile de asigurare cu reputație bună pe piață și cu un grad de solvabilitate ridicat (mult peste 100%).

Autor: ec. Cernica Veaceslav

⁴ Legea insolvenței, Nr. 149 din 29.06.2012, art.240